

SOPHIE JORDAN

Firelight

Kracht van de onyx

Vertaald uit het Engels
door Annemarie Dragt

Voor jou, trouwe lezer

‘Mijn liefde voor jou is een ontdekkingsstocht.’
Anonymus

De hitte laait op in mijn longen terwijl ik om het busje heen loop. Ik kijk naar binnen. Het donkere interieur doet denken aan een ander busje, niet lang geleden. Nu is het nog leeg, maar binnenkort zal ik daar liggen. In mijn eentje. Mijn ogen beginnen te branden, zo hard staar ik naar de plek waar ik straks word opgesloten, en ik knipper snel. Ik heb hier zelf voor gekozen, hou ik mezelf voor.

‘Je hoeft het niet te doen,’ zegt Will. Hij pakt mijn hand en strijkt met zijn vingers over de binnenkant van mijn pols. Mijn hart begint weer te kloppen en opeens weet ik weer hoe ik moet ademen. Als hij bij me is, wordt alles altijd makkelijker. Dan is het vol te houden.

Zelfs dit.

Ik knik, ondanks de angst die als een gloeiende pook in mijn binnenste wordt rondgedraaid.

Het kost me enorm veel moeite om mijn hand los te trekken uit de zijne en de deur van het busje te pakken. ‘Ja, dat moet ik wel.’

‘We kunnen een ander plan verzinnen...’

‘Nee. Dit gaat werken.’ Het is mijn eigen idee. Natuurlijk geloof ik erin. Ik heb hen allemaal overgehaald, hun protesten net zo lang tegengesproken

tot ze het ermee eens waren. Will. Cassian. Tamra. We zijn al zo ver gekomen. Mijn zus hebben we een paar kilometer terug achtergelaten, waar ze goed verborgen wacht tot Will en Cassian haar komen halen.

Wills gezicht verstrakt, waardoor hij er ouder en vermoeid uitziet. Maar nog steeds hartverscheurend mooi. Ik knipper en leg mijn vingers tegen zijn wang, over zijn hoekige, ongeschoren kaak. ‘Het komt allemaal goed,’ stel ik hem gerust. ‘We moeten ons gewoon aan het plan houden.’

‘Doe alsjeblieft niks stoms als je daarbinnen bent... probeer niet de held uit te hangen...’

Ik druk mijn vingers tegen zijn mond om hem te laten zwijgen en geniet van het gevoel van zijn stevige, koele lippen. Zijn ogen worden zachter, met die gouden, bruine en groene tinten, als een bos in de herfst. Ik voel hoe iets in mijn borst zich opent, zoals altijd wanneer hij me op die manier aankijkt.

Ik adem diep in en kijk naar Cassian, aarzelend, omdat hij ons kan zien. Maar hij staart naar de bosrand, terwijl hij met één voet in de grond staat te schoppen. Toch kan ik hem voelen, door de verbondenheid die er tussen ons is. We zijn ons bewust van elkaar. Hij probeert om Will en mij wat ruimte te geven, maar ik voel hoe hij zijn best moet doen om niet naar ons te kijken... hoe hij vecht om de irritatie die door hem heen kronkelt te verbergen.

Ik wacht tot hij mijn kant op kijkt. Misschien dwing ik hem zelfs om dat te doen, ik weet het niet. Dit hele verbondenheidsgedoe is nog nieuw voor me. Als hij me uiteindelijk aankijkt, knik ik naar hem. Hij geeft een knikje terug.

Ik maak een rondje met mijn vinger en zeg zo luid dat het duidelijk is dat ik het tegen hen allebei heb: 'Draai je even om.'

Er speelt een glimlachje om Wills mond, maar hij gehoorzaamt. Cassian ook. Als ze met hun ruggen naar me toe staan, kleeft ik me uit. Ik concentreer me op mijn bewegingen, die allemaal even doelgericht zijn: schoenen uittrekken, uit mijn spijkerbroek stappen. Ik vouw de kleren netjes op en leg ze zorgvuldig op een stapeltje, alsof dat van groot belang is. Maar waarschijnlijk ben ik de boel aan het rekken.

Ik sta naakt rechtop en staar naar Wills rug. Het zachte, grijze katoen spant strak over zijn sterke schouderbladen. Ik voel hoe de lucht langs me heen strijkt en de zon mijn huid verwarmt. Nu is het de bedoeling dat ik in het busje klim en de deuren sluit. Nu gaan we op weg naar het hol van de leeuw. Waar ze mij zullen achterlaten. Helemaal alleen – op mijn eigen verzoek. En als het fout gaat... Die gedachte schud ik van me af. Niet aan denken.

Toch voelt mijn keel strak aan. Opeens vind ik het niet meer zo belangrijk om preuts te zijn. Ik pak

Will bij zijn schouder, dwing hem zich om te draaien en druk mijn lippen op de zijne in een zoen die voelt als een afscheidsoen. Ik leg alles erin, al mijn herinneringen aan ons tweeën. Alles wat we samen hebben meegemaakt. Onze tijd in Chaparral. Zijn familie – jagers – die me wilden doden. Hoe we Miram kwijtraakten. Corbin, die hem probeerde te vermoorden...

Hij slaat zijn armen om me heen. Ik zoen hem tot ik voel hoe het vertrouwde brandende gevoel in mijn binnenste opgloeit en omhoog kruipt door mijn luchtpijp. Met een verhit gezicht maak ik me van hem los. Hijgend, en hunkerend naar meer.

En naakt.

Wills blik glijdt over me heen, omlaag en dan weer naar boven. Hij mist niets. Zijn borst komt omhoog als hij diep inademt. Mijn wangen gloeien, maar ik blijf staan. Brandende emoties flitsen in zijn goudbruine ogen. Ik weet dat ik moet vertrekken. Ik moet nu gaan, anders doe ik het nooit meer.

Ik spring in het busje en pak de deurgreep vast.

Bij het geluid van zijn stem stop ik. 'Wacht.'

Ik gluur naar buiten, naar hem.

'Je moet nog manifesteren.' Hij houdt de touwen omhoog.

'O ja.' Hoe kon ik dat nou vergeten? We moeten dit goed doen. Het aas uitzetten.

Ik stap weer naar buiten. Daar dwing ik mezelf

te veranderen. Door alle emoties die door mijn lichaam gieren en de reactie op Will die nog natin-telt in mijn lijf, duurt het niet lang. Ik manifesteer snel, mijn huid trekt strak en mijn vleugels komen naar buiten met een zacht ruisend geluid.

Will blijft nog even vol bewondering naar me kijken. Ik smelt helemaal als ik die blik zie. Dat hij zo waardierend naar me kan kijken als ik mijn dra-ki-vorm heb aangenomen. Net als de eerste keer dat hij me zag. Alsof ik prachtig ben en niet een of ander schepsel waar zijn familie op jaagt. Het helpt geweldig om mijn zelfvertrouwen op te krikken nu ik op het punt sta de boemannen te ontmoeten waar ik mijn hele jeugd bang voor ben gemaakt: de enkro's. Zij zijn het die de jagers op ons afsturen. Nu zal ik eindelijk hun gezichten leren kennen. Be-verig adem ik in.

Will bindt snel maar voorzichtig mijn polsen samen, en daarna ook mijn vleugels. Hij kijkt me niet aan terwijl hij daarmee bezig is, alsof hij het niet kan verdragen dit te doen.

Ik voel de verandering in Cassian als hij zich omdraait. De twijfel straalt van hem af, nu ik recht voor zijn neus word vastgebonden als een gevangene. Will helpt me om in het busje te klimmen, en nu kijkt hij op naar mijn gezicht. Ik glimlach naar hem. Zwakjes en nogal geforceerd, daarom laat ik de glimlach wegsterven en probeer met mijn blik

de boodschap over te brengen. *Dit is goed.*

Dan draai ik me om en ga met mijn rug naar hem toe zitten, zodat hij mijn gezicht niet meer kan zien.

Zodat ik *zijn* gezicht niet meer kan zien en niet ga terugkrabbelen.

Ik voel dat hij aarzelend achter me staat te wachten, en ik voel ook de knagende bezorgdheid die van Cassian afstraalt. Maar ik kijk niet achterom. Niet naar de een en niet naar de ander. Ik kan het niet. Ik ben bang dat ik instort als ik dat doe, en verander in het kleine meisje dat lag te trillen onder haar dekbed terwijl Az in het donker fluisterend vertelde over enkro's en de vreselijke dingen die ze de gevangen draki's aandeden. We hebben geen idee of die verhalen kloppen, omdat geen van die draki's ooit is teruggekomen.

Uiteindelijk duwt Will de deuren dicht en sluit me op. Ik draai me om. Even leg ik mijn trillende handen tegen het koude metaal, alsof ik hem op de een of andere manier kan bereiken en voelen aan de andere kant. Hem. Niet Cassian.

Een paar tellen later worden de portieren dichtgeslagen als Will en Cassian voorin gaan zitten. Dan zijn we op weg. Het busje maakt aan alle kanten herrie. Ik zoek een plaatsje om te gaan zitten op de smerige vloer en druk mijn armen stevig tegen me aan; mijn maag zit helemaal in de knoop.

Ik adem diep in en uit terwijl ik de tijd uitzit tot het busje stopt en het eindelijk zal beginnen: het gevecht waar ik al mijn hele leven op ben voorbereid.

Tijdens de hobbelige rit verdwijnt mijn moed beetje bij beetje. Het komt me allemaal zo bekend voor, dat ik mezelf begin af te vragen of ik wel helemaal goed bij mijn hoofd ben dat ik dit opnieuw onderga, en nog wel vrijwillig. Ik krijg last van claustrofobie hier, achter in dit busje. Het is benauwd. Er is te weinig ruimte en ik ben beperkt in mijn bewegingen. Vastgebonden, net als in mijn ergste nachtmerries. Mijn gedachten blijven hangen bij de herinnering aan de vorige keer dat ik gevangen zat in net zo'n busje als dit. De vorige keer...

Uiteindelijk is dat de reden dat ik hier nu ben.

Ik neem kleine teugjes lucht en vecht om zelfbeheersing. Deze keer bepaal ik wat er gebeurt. Met een zwaai van mijn hoofd schud ik de warrige haarlokken uit mijn gezicht en ik probeer mijn evenwicht te bewaren als we een bocht omgaan.

In mijn hoofd maak ik een lijstje van alle verschillen met de eerste keer, om mijn zenuwen tot bedaren te brengen. Deze keer vertrouw ik mijn begeleiders. Zij zorgen voor rugdekking. Nu weet ik waar we naartoe gaan – ik heb onze bestemming gezien. En deze keer ben ik niet gewond. Althans, niet lichamelijk. Maar ik ben wel alleen. Zonder Miram.